

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119205503
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1119205503.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Bolebrucha, v spore žalobkyne: Ľ. B., nar. XX.XX.XXXX, A. O. - F..J. Š. XX, K., zastúpená: JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s.r.o., Hattalova 373/3, Námestovo, IČO: 47 258 781, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o zaplatenie 1.034,60 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 12Csp/26/2019-128, zo dňa 18.9.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 24.4.2019 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia 1.034,60 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23.4.2019 do zaplatenia, titulom bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že dňa 28.9.2010 uzavrela so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910; úver je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia predmetného úveru (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), aplikovať naň ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a Smernici rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože RPMN uvedená v zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) zákonným náležitostiam zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej hodnote RPMN.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáhala od žalovaného zaplatenia 1.034,60 eura z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré malo žalovanému vzniknúť prijatím plnenia bez právneho dôvodu, pretože zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010, uzavretá medzi stranami, je bez úroku a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. a bezdôvodné obohatenie predstavuje už zaplatené úroky a poplatky za 3 roky pred podaním žaloby. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010, mal za preukázané, že žalobkyňa dňa 28.9.2010 uzavrela so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 006006911280910, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 2.510 eur, čerpaného

jednorazovo dňa 28.9.2010 na účet XXXXXXXXXXXXXXX/XXXXX, s lehotou splatnosti 84 mesiacov, s fixnou úrokovou sadzbou počas celej lehoty splatnosti úveru vo výške 12,90 % p. a., s celkovým počtom splátok 84, s dátumom prvej anuitnej splátky dňa 28.10.2010, s termínom konečnej splatnosti dňa 28.9.2017, s mesačnou anuitnou splátkou vrátane poistného 47,46 eura, z toho mesačnou splátkou poistného 1,93 eura, ročnou percentuálnou mierou nákladov 16,14 %, s celkovými nákladmi dlžníka 1.532,92 eura s výškou mesačného poplatku vedenia úverového účtu 2 eur, s výškou poplatku za poskytnutie úveru 50,20 eura, s celkovou čiastkou, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom 4.042,92 eura a priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov 18,09 %.

3. Rozhodujúc o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie prejudiciálne posudzoval platnosť zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 vyhodnotil ako zmluvu platnú. Predmetná zmluva obsahovala údaje podľa § 9 ods. 2 písm. j) a y) zákona č. 129/2010 Z. z., ale žalobkyňa namietala ich správnosť z 3 dôvodov:

- nesprávne uvedený údaj o priemernej RPMN vo výške 18,09 % namiesto 16,83 %,
- nesprávne uvedený údaj o RPMN vo výške 16,14 % namiesto 17,72 %,
- nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí žalovanému v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť vo výške 4.042,92 eura namiesto 4.204,82 eura.

5. Súd prvej inštancie preto v konaní posudzoval správnosť údajov o RPMN, priemernej RPMN a celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa žalovanému na základe uzavretej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 uhradiť a či tieto údaje boli v neprospech spotrebiteľa.

6. Pre posúdenie toho, či v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 má byť uvedený údaj o priemernej RPMN vo výške 18,09 % alebo 16,83 %, považoval za potrebné rozlíšiť, či žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver na základe predmetnej zmluvy je spotrebiteľským úverom so zabezpečením alebo ostatným spotrebiteľským úverom. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2010 podľa stavu ku dňu 30.6.2010, vydaných MF SR a uvedených v odseku 13, je výška priemernej hodnoty RPMN zo spotrebiteľského úveru so zabezpečením alebo lízing vo výške 1.500 do 6.000 eur vrátane pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov vo výške 16,83 % a výška priemernej hodnoty RPMN z ostatných spotrebiteľských úverov neuvedených v r. 1 až 5 vo výške 1.500 do 6.000 eur vrátane pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov vo výške 18,09 %. V konaní bolo nesporné, že predmetom zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 bol spotrebiteľský úver vo výške 2.510 eur so splatnosťou 84 mesiacov, t. j. 7 rokov. Sporné v konaní bolo či poskytnutý spotrebiteľský úver bol so zabezpečením. Mal za pravdivé, že žalobkyňa v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 v časti II., bod 7, súhlasila s tým, že v prípade, ak nespĺni svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru podľa tejto úverovej zmluvy, je banka oprávnená požadovať od jej zamestnávateľa vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. I keď dohoda o zrážkach zo mzdy je podľa § 551 Občianskeho zákonníka zabezpečením záväzku, pre posúdenie toho, či sa na údaj o priemernej RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere použije údaj pre spotrebiteľský úver so zabezpečením alebo pre ostatné spotrebiteľské úvery bolo potrebné podľa názoru súdu prvej inštancie v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. vychádzať z pokynov Ministerstva financií SR k vyplňaniu hlásenia o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch, uvedených v odseku 15, ktoré v zmysle § 21 zákona č. 129/2010 Z. z. zhromažďuje údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch a zverejňuje údaje o priemernej RPMN. Tieto pokyny taxatívne uvádzajú, čo sa rozumie zabezpečením (záložné právo a zabezpečenie prevodu práva) a dohoda o zrážkach zo mzdy tam nie je, preto podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade nebol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver so zabezpečením. V prejedávanej veci sa strany zhodli na tom, že pre priemernú RPMN je rozhodujúci údaj za 2. štvrtrok 2010 uvedený v súhrnnej informácii o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi v odseku 13 a keďže súd prvej inštancie žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver vyhodnotil ako úver bez zabezpečenia, dospel k záveru, že správna hodnota priemernej RPMN pre zmluvu o poskytnutí

spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 je 18,09 %. Tento údaj bol preto podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 uvedený správne.

7. Pokiaľ ide o údaj o RPMN v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 vo výške 16,14 %, súd prvej inštancie poukázal na výpočet RPMN, ktorý upravuje § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. Vzorec pre jej výpočet je uvedený v prílohe 2 tohto zákona, ktorý upravuje, že na účely RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a iných poplatkov. Žalobkyňa pri výpočte RPMN počítala so splátkou 47,46 eura, zahŕňajúcou aj splátku poisťného 1,93 eura a preto jej výpočet RPMN predstavuje 17,72 %. Súd prvej inštancie sa s poukazom na znenie § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., stotožnil s obranou žalovaného, že do splátky pre výpočet RPMN sa poisťné nepočíta. Takýto názor vyslovil aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 6Co/242/2018 zo dňa 24.10.2018. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie RPMN uvedená v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 mala byť správne 16,13 %, namiesto 16,14 %. Takto uvedený údaj však nie je v neprospech spotrebiteľa, preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., nie je spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni bezúročný a bez poplatkov.

8. Čo sa týka nesprávne uvedeného údaja o celkovej čiastke, ktorú musí žalobkyňa žalovanému v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť vo výške 4.042,92 eura namiesto 4.204,84 eura uviedol, že žalobkyňa pri ich výpočte pracovala so splátkou 47,46 eura zahŕňajúcou aj splátku poisťného 1,93 eura. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumejú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V danom prípade, ale získanie spotrebiteľského úveru žalobkyňou nebolo viazané na podmienku doplnkovej služby o poisťnom, pretože podľa bodu 8, zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010, uvedeného v odseku 10, poisťenie schopnosti splácať flexipôžičku nebolo povinné, žalobkyňa si zvolila sama vyznačením križička typ zabezpečenia. Takto fakultatívne určené poisťenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sa do výpočtu celkových nákladov nezapočítava. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňou uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí žalovanému v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť vo výške 4.042,92 eura namiesto 4.204,84 eura, nie je správny.

9. Na základe uvedených záverov súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 006006911280910 zo dňa 28.9.2010 nie je v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročná a bez poplatkov, preto ich úhradou žalovanému nevzniklo bezdôvodné obohatenie prijatím plnenia bez právneho dôvodu a žalobu ako nedôvodnú v zmysle § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, § 21 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. podľa pomeru úspechu vo veci a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

10. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. g), písm. h) C. s. p. a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k priemernej RPMN nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že je potrebné vychádzať z pokynov Ministerstva financií SR k vyplňaniu hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, v ktorom sa uvádza, čo sa rozumie zabezpečením, t. j. len záložné právo a zabezpečenie prevodu práva, pretože Občiansky zákonník vo svojej ôsmej časti, piaty oddiel jednoznačne ustanovuje inštitúty

zabezpečenia záväzkov, do ktorého sa zaraďuje aj dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ktorá bola súčasťou zmluvy. Pokyny Ministerstva financií SR majú podľa názoru žalobkyne len odporúčací charakter k vyplňovaniu údajov, no nemôžu slúžiť ako nástroj posudzovania, či je úver zabezpečený alebo nie. Zastávala názor, že takéto pokyny Ministerstva financií SR ani neexistovali v čase uzatvorenia zmluvy, tieto pokyny sú uvedené na stránke ministerstva a uvádzajú ako majú v súčasnosti postupovať príslušné subjekty pri vyplňaní údajov, ale nie ako boli vyplňané v roku 2010, ako aj že tieto pokyny nemajú záväzný charakter. Na základe vyššie uvedeného bola toho názoru, že predmetná spotrebiteľská zmluva je so zabezpečením a teda priemerná hodnota RPMN je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, s čím sa stotožňujú aj viaceré sudy SR, pričom poukázala napr. na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/576/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/3/2012, rozhodnutie Okresného súdu Revúca sp. zn. 6C/235/2015, rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6C/131/2015, rozhodnutie Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3C/97/2011.

11. Pokiaľ ide o nesprávne uvedenú výšku RPMN a zároveň celkovú čiastku, ktorú musí žalobkyňa ako spotrebiteľ zaplatiť, poukázala na to, že žalobkyňa a ani žalovaný počas súdneho sporu ani raz netvrdili, že žalobkyňa „vyznačila krížikom typ zabezpečenia“, keďže je zrejmé, že samotná zmluva bola žalobkyni predložená na podpis už s vyznačeným krížikom (je to vytlačené priamo v zmluve, nie je to perom vyznačený krížik), a teda pri uzatváraní zmluvy žalobkyňa len podpísala danú zmluvu v celom znení, ktorý jej bol navrhnutý žalovaným t. j. nemala na výber, nie je ani reálne možné, aby mala na výber. Uvedené potvrdzuje aj to, že už na str. 1 zmluvy je uvedená mesačná splátka vrátane poistného (je to vytlačené) čiže zmluva vrátane poistného tvorí jeden celok. Uvedenie údajov o prijatí súboru poistenia tak, ako bolo uvedené v bode 8 predmetnej zmluvy bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy žalovaným a za takéhoto stavu je zrejmé, že žalobkyňa sa pre poistenie nerozhodla, ale prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. To, keď žalovaný predloží kompletne vyplnenú formulárovú úverovú zmluvu žalobkyni na podpis, kde je už započítané poistné, rovnako aj s vyznačeným krížikom, že „dobrovoľne“ prijíma poistné, sa nemôže posudzovať ako fakultatívna náležitosť, kde si mohla vybrať či poistenie bude mať alebo nie. Reálne samotná úverová zmluva ani nepočíta s tým, že poistenie k zmluve nebude, však taká „kolónka na vyznačenie krížika“ v nej ani nie je, tak z toho jednoznačne vyplýva, že poistenie spolu s úverom musela prijať, t. j. buď podpíše zmluvu ako celok (aj s poistením) alebo nie. Na základe uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný jej jednostranne nanútil poistenie, pričom zo zmluvy je zrejmé, že jednak nemala možnosť odmietnuť poistenie, rovnako voľba poistenia je vopred vpísaná do žalovaným pripravenej formulárovej zmluvy.

12. Zároveň poistenie upravené v zmluve je neplatne dohodnuté z dôvodu, že nespĺňa ani základné požiadavky v zmysle právnej úpravy, ktorých splnenie je potrebné za účelom vzniku platného záväzkového vzťahu - poistnej zmluvy. Uvedené bolo konštatované opakovane v niekoľkých súdnych rozhodnutiach, na ktoré poukázala. Na základe vyššie uvedeného zastávala názor, že v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. do celkových nákladov patrí aj poistné, keďže je jednoznačne preukázané, že žalobkyňa nemala možnosť uzavrieť predmetnú úverovú zmluvu bez poistenia.

13. Poukázala na to, že žalovaný v predmetnej úverovej zmluve neuviedol rozdelenie a spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon č. 129/2010 Z. z., pričom poukázala na § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. z ktorého vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Uviedla, že je jej známy rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15, pričom v uvedenom rozhodnutí Súdny dvor okrem iného konštatuje, že ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES v spojení s jej článkom 22 ods. 1 bránia tomu, aby členský štát stanovil povinnosť ako náležitosť zmluvy uviesť amortizačnú tabuľku, čo je v rozpore s citovaným ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže je tu konflikt smernice a vnútroštátneho zákona, je potrebné skúmať, či sa môže smernici priznať priamy alebo nepriamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, smernica je priamo záväzná pre členský štát. V konkrétnom prípade súd nemôže smernici priznať ani nepriamy účinok, nakoľko nie je možný eurokonformný výklad citovaného ustanovenia zákona, keďže by ním súd prakticky nariadil/vypustil toto ustanovenie. Jednalo by sa o výklad contra legem a takýto postup je v rozpore s princípom právnej istoty. Aj napriek uvedenému Najvyšší súd SR rozhodol v konaní sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uznesením dňa 22.2.2018 tak, že eurokonformný výklad citovaného zákona priznal, čo považuje za nesprávne.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý sa vyčerpávajúco vysporiadal s námietkami žalobkyne. Zastával názor, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti a ani nepredložil žiadne dôkazy, podľa ktorých by bolo možné odvolaním dotknutý rozsudok považovať za nesprávny a súd prvej inštancie sa so vznesenými námietkami vysporiadal už vo vydanom rozsudku. Žalobca v bode 4 podaného odvolania namieta nesprávnu výšku priemernej RPMN, ktorá podľa názoru žalobcu mala byť v zmluve určená vo výške pre zabezpečené úvery, s čím žalovaný nesúhlasí. Mal za to, že otázka, do ktorej kategórie novoposkytnutých spotrebiteľských úverov patrí „spotrebiteľský úver so zabezpečením“, je riešená v samotných pokynoch k vyplňaniu hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, ktorými sa banky riadia pri svojej nahlasovacej zákonnej povinnosti a ktoré sú publikované aj na stránke Ministerstva financií SR. V pokynoch sa uvádza, že zabezpečením sa rozumie dohoda, na základe ktorej je veriteľ oprávnený v prípade, ak dlžník nedodrží svoj záväzok, uspokojiť svoju pohľadávku „výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu“, čiže iba týmito dvoma spôsobmi. Súčasne označil link Ministerstva financií SR na pokyny. S poukazom na uvedené mal za to, že na účely vyplňania hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch sa dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá je súčasťou zmluvy nepovažuje za formu zabezpečenia pohľadávky, nakoľko samotné pokyny k vyplňaniu hlásení obsahujú taxatívny výpočet foriem zabezpečenia pohľadávky. Ozrejmil, že informácie z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch boli v tom čase zverejňované na webovom sídle MF SR (O.:/..G..U..Q.) na základe vtedy platného zákona č. 129/2010 Z. z. a dal do pozornosti, že podľa uvedeného zákona bolo Ministerstvo financií SR povinné vydať všeobecne záväzný právny predpis ustanovujúci okrem iného spôsob a lehoty zverejňovania informácií o týchto údajoch, ktorým bola v danom prípade vyhláška Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery v znení neskorších predpisov (s účinnosťou 1. júla 2010, teda ešte pred uzatvorením zmluvy). Samotná vyhláška Ministerstva financií SR obsahuje vysvetlivky na vyplňanie hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, kde v bode 7 totožne s pokynmi Ministerstva financií SR uvádza, že: „Zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva.“ Poukázal na § 21 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa ktorého je veriteľ povinný predkladať ministerstvu a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Rozsah údajov o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch a ich štruktúru, lehoty a spôsob predkladania týchto údajov, obsah informácií o týchto údajoch, spôsob a lehoty zverejňovania týchto informácií ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis ministerstva, ktorým je vyhláška č. 289/2010 Z. z. Za správnosť údajov zodpovedá veriteľ.

15. Pokiaľ ide o poistenie úveru v stručnosti objasnil celý proces uzatvárania zmluvy, kedy klient majúci záujem o poskytnutie bankového produktu/služby zo strany žalovaného ho kontaktuje. Na základe klientom poskytnutých údajov je následne návrh zmluvy, spolu s dokumentmi tvoriacimi zmluvu a informačnými materiálmi predložený (potenciálnemu) klientovi, ktorý si priloženú zmluvnú a inú dokumentáciu prečíta (naštuduje) a v prípade pretrvávajúceho záujmu, zmluvu podpíše. Keďže poistenie zjavne nebolo povinné (záležalo len od preferencie žalobkyne), zmluvu o úvere bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia. Pokiaľ by žalobkyňa nemala záujem poistenie uzatvárať, túto skutočnosť by uviedla žalovanému už pri prvom kontakte a žalovaný by následne predmetné zohľadnil aj v návrhu zmluvy o úvere. Poistenie úveru bolo poskytnuté na základe výslovnej žiadosti žalobkyne ako dlžníka, pričom žalobkyňa ako dlžníka nebola povinná uzatvoriť poistnú zmluvu poistenia úveru pre prípad neschopnosti splácať úver. Na základe uvedeného je absolútne nepravdivé tvrdenie žalobkyne o predformulovanom poistení, o ktoré žalobkyňa nemala záujem a zmluvu musela prijať v predkladanom obsahu, ak chcela získať úver. Pokiaľ by sa však aj napriek uvedenému žalobkyňa zdalo, že sa dostala do omylu v tom, že na poskytnutie úveru je potrebné aj uzatvorenie poistenia a túto skutočnosť si uvedomila až po obdržaní znenia zmluvy o úvere, v zmysle bodu 11.2 zmluvy o úvere mohla v čase plynutia lehoty na premyslenie si uzatvorenia zmluvy do 14 kalendárnych dní od uzavretia zmluvy od tejto odstúpiť, čo však v danom prípade neurobila.

16. Poukázal na právne závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, najmä bod 23. a 24., kde sa súd prvej inštancie stotožnil s obranou žalovaného, že do splátky pre výpočet RPMN sa poistné nepočíta. Takýto názor vyslovil aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 6Co/242/2018 zo dňa 24.10.2018. V celom rozsahu sa stotožnil s právnymi závermi prvoinštančného súdu, podľa ktorého je poistenie schopnosti splácať poskytnutý úver fakultatívne a je výlučne na vôli klienta či si toto poistenie

dojedná. Na tomto mieste podporne poukázal aj na niektoré rozsudky odvolacích súdov. Žalobkyňou v odvolaní prezentovaný právny názor je preto nielen bez opory v právnych predpisoch a v rozpore s jednoznačnými závermi právnej vedy, ale dochádza aj k odlišnej praxi súdov, čo nie je žiaduce.

17. K žalobkyňou v odvolaní namietanej absencii rozdelenia splátok na istinu, úroky a poplatky v prvom rade uviedol, že žalobca v priebehu celého konania absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. ani raz nepoprela. Absencia rozdelenia splátok nebola žalobkyňou ani jej právnym zástupcom namietaná v podanej žalobe, ani v žiadnom ďalšom vyjadrení a taktiež nevyšla najavo ani v priebehu pojednávania. Mal za to, že v uvedenom prípade neboli naplnené podmienky na uplatnenie námietky absencie rozdelenia splátok. Názor žalobkyne navyiac považuje za absurdný a súdnou praxou dávno prekonaný.

18. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a *contrario C. s. p.*, keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.11.2021 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

19. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na dostatočné skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal so všetkými právne relevantnými aspektmi prejednávaného prípadu; dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad; v napadnutom rozsudku spoľahlivým spôsobom objasnil, logicky a presvedčivo odôvodnil ako vec právne posúdil.

21. Žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa preto javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalobkyňou prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

22. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe, neboli z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalobkyne spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

23. Na margo námietky žalobkyne, že pre účely zistenia priemernej hodnoty RPMN, súd prvej inštancie spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyňou na základe predmetnej zmluvy nesprávne posúdil ako „ostatný spotrebiteľský úver“ a nie ako „úver so zabezpečením“, odvolací súd, v súlade s argumentáciou žalovaného poznamenáva, že rozsah údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch a ich štruktúru, lehoty a spôsob predkladania týchto údajov, obsah informácií o týchto údajoch, spôsob a lehoty zverejňovania týchto informácií ustanovuje a aj v čase uzavretia zmluvy ustanovoval všeobecne záväzný právny predpis, ktorý na základe § 21 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. vydalo Ministerstvo financií SR. Konkrétne ide o vyhlášku č. 289/2010 Z. z., podľa ktorej zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva (príloha, bod 7). Táto otázka bola rovnako riešená aj v predchádzajúcej právnej úprave, vyhláške Ministerstva financií SR č. 600/2007 Z. z. Názor žalobkyne, že v danom prípade, kedy bola na zabezpečenie úveru uzatvorená dohoda o zrážkach zo mzdy a preto priemerná hodnota RPMN v zmluve mala byť uvedená vo výške pre úvery so zabezpečením 16,83 %, je nesprávny. Odvolací súd zároveň

zdôrazňuje, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z. právnym následkom (na rozdiel od RPMN) nesprávne uvedenej výšky priemernej RPMN nie je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

24. Za neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobkyne, že výška RPMN a zároveň celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa ako spotrebiteľ zaplatiť nebola určená správne, keďže nemala na výber a poistenie úveru jej bolo jednostranne vnútené; poisťné ako podmienka poskytnutia úveru, preto malo byť súčasťou celkových nákladov spotrebiteľa. Odvolací súd pripomína, že u spotrebiteľa ako subjektu spotrebiteľských vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Z obsahu zmluvy nepochybne vyplýva, že banka o d p o r ú č a poistenie, z čoho rezultuje záver, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru. Dohodnuté poisťné sa preto nezapočítava do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Z uvedeného dôvodu RPMN ktorá predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z.) teda bola žalovaným vypočítaná správne.

25. K námietke žalobkyne, že zmluva o poistení je neplatná a zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok a preto je bezúročná a bez poplatkov, odvolací súd uvádza, že ide o tvrdenia, na ktorých žalobkyňa žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia nezaložila, a tieto ani v priebehu konania na súde prvej inštancie netvrdila. Súd prvej inštancie preto nemal dôvod v odôvodnení svojho rozhodnutia sa týmito tvrdeniami žalobkyne zaoberať a venovať im akúkoľvek pozornosť. Ide teda o novotu v odvolacom konaní. Odvolací súd v tejto súvislosti bližšie poznamenáva, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom sporovom konaní vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie sú obmedzené, pretože základom pre neskôr - v odvolacom konaní vznesené námietky - sa nemôžu stať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku (§ 149 C. s. p.), ktoré neboli uplatnené v konaní na súde prvej inštancie, a s ktorými sa z tohto dôvodu súd prvej inštancie nemal zaoberať, či venovať im v napadnutom rozhodnutí akúkoľvek pozornosť. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené tým, že odvolateľ prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené na súde prvej inštancie, nemohol uplatniť na súde prvej inštancie bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty odvolací súd nemôže prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí opomenutie jej neskoršieho uvedenia a zavinenie z nebanlivosti. Žalobkyňa v podanom odvolaní nekonkretizuje dôvod uplatnenia novoty v odvolacom konaní podľa § 366 C. s. p. a tiež neuvádza žiadne skutočnosti, pre ktoré tieto prostriedky procesnej obrany nemohla použiť v doterajšom priebehu konania bez svojej viny. Odvolací súd tak na uvádzanie nových skutočností v odvolacom konaní neprihliadol.

26. Okrajovo odvolací súd podotýka, že z tvrdenia žalobkyne o neplatnosti dojednania poistenia ani nie je zjavné, aký vplyv má mať uvedená skutočnosť na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, od ktorého odvodzovala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a pokiaľ ide o interpretáciu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti má obsahovať výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, túto otázku možno považovať za definitívne vyriešenú nielen uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2019, sp. zn. 7 Cdo 112/2019, ale aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017, zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 45/2018, zo dňa 26.9.2018, sp. zn. 4 Cdo 65/2018, zo dňa 26.8.2019, sp. zn. 2 Cdo 186/2018, zo dňa 13.6.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018, zo dňa 25.2.2020, sp. zn. 1 Cdo 183/2018. Vo všetkých týchto rozhodnutiach najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z.) pričom dospel k záveru, že gramatickým a eurokonformným výkladom nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky).

27. Vo vzťahu k uvedenej otázke odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť aj na výsledok konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. podporujúci výklad prezentovaný vyššie citovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu, v ktorých Súdny dvor EÚ (šiesta komora) rozsudkom zo dňa 5.9.2019 (okrem iného) konštatoval, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom zo dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

28. A keďže žalobkyňa v podanom odvolaní ďalej neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobkyne preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).